

Phỏng vấn Chiến sĩ Võ Đại Tôn từ Úc qua Nam California

THANH PHONG thực hiện

WESTMINSTER - Chiến sĩ Võ Đại Tôn từ Úc Châu vừa qua Nam California, và ông đã dành cho Viễn Đông cuộc phỏng vấn vào trưa thứ Tư, 19 tháng 4, 2017 tại tòa soạn. Trước khi đọc phần phỏng vấn, chúng tôi xin trình bày đôi nét về người chiến sĩ đã được cả thế giới ngưỡng mộ về tinh thần yêu nước, sự can đảm cũng như khí phách anh hùng của ông.

Chiến sĩ Võ Đại Tôn năm nay đã trên 80 tuổi nhưng nhìn dáng vẻ bề ngoài vẫn còn khỏe mạnh và tráng kiện. Sau ngày 30 tháng 4, 1975, gia đình ông định cư tại Úc. Với tinh thần yêu nước thiết tha, ông thành lập Liên Minh Quang Phục Quê Hương mục đích để tiêu diệt chế độ tà quyền cộng sản. Năm 1981 ông từ giã vợ con cùng một số chiến hữu lên đường trở về quang phục quê hương. Ông là một trong ba người dẫn thân về nước, trong đó ông Hoàng Cơ Minh đã tự sát tại Lào, ông Trần Văn Bá bị Việt cộng tử hình chỉ còn ông là người còn sống.

**Chiến sĩ Võ Đại Tôn tại tòa soạn báo Viễn Đông ngày thứ Tư, 19 tháng 4, 2017.
(Thanh Phong/ Viễn Đông)**

Trên đường xâm nhập Việt Nam, ông bị bắt tại Lào và bị giải về Hà Nội để điều tra giam giữ. Ông bị buộc tội làm gián điệp cho CIA Mỹ nhằm lật đổ chế độ Việt Cộng. Sau hơn 10 năm bị giam giữ, tra tấn đánh đập hết sức dã man, chúng dụ dỗ ông nhận tội để được khoan hồng. Chiến sĩ Võ Đại Tôn vờ nhận lời. Lúc đó Phạm Hùng đang là Bộ Trưởng Nội Vụ liền cho triệu tập cuộc họp báo, mời cả các phóng viên ngoại quốc đến chứng kiến, chúng tin rằng ông Võ Đại Tôn sẽ “thành khẩn” nhận tội.

Nhưng bất ngờ, người chiến sĩ can trường, không sợ chết đã dũng dạc tuyên bố, “Tôi, Võ Đại Tôn, Chỉ Huy Trưởng Chí Nguyễn Đoàn Phục Quốc, tôi xác nhận hoàn toàn chịu trách nhiệm về dự mưu xâm nhập Việt Nam. Tôi xin các nhà báo vì lương tâm chức nghiệp của người cầm bút, xin hãy tường thuật trung thực lời tôi nói. Chúng tôi về đây là để đấu tranh chống lại chế độ độc đoán Cộng sản. Chúng tôi tin ở thắng lợi.”

Vừa nói đến đó, cuộc họp báo đột ngột ngưng ngay và ông bị đưa trở lại nhà tù tra tấn đánh đập tàn nhẫn thêm vì đã làm bẽ mặt nhà cầm quyền CSVN trước mặt báo chí quốc tế. Nhờ sự can thiệp của chính phủ Úc, Hoa Kỳ và quốc tế, ngày 10 tháng 12, 1991 chúng phải trả tự do cho ông sau hơn 10 năm cầm giữ trong biệt giam. Đặc biệt, có Nguyễn Hữu Vinh thuộc ban chuyên án Võ Đại Tôn, sau này trở thành một blogger nổi tiếng chống chế độ đó là Anh Ba Sàm.

Từ ngày trở lại Úc châu, chiến sĩ Võ Đại Tôn vẫn tiếp tục tranh đấu cho mục tiêu quang phục quê hương, bất chấp những lời xuyên tạc, vu khống, thậm chí mạ lỵ chửi bới ông và gia đình ông. Nhưng người chiến sĩ đấu tranh không biết mệt mỏi này đã được rất nhiều thành phần trí thức trong cộng đồng người Việt như các thi sĩ Nguyễn Chí Thiện, Du Tử Lê, tuyên dương ông là chiến sĩ, là anh hùng. Nhà văn Xuân Vũ gọi ông Võ Đại Tôn là nhà cách mạng, là lương tâm của thời đại, nhà báo Giao Chỉ so sánh ông với danh tướng Trần Bình Trọng. Thi sĩ Nguyễn Sa so sánh ông với Cao Bá Quát. Riêng bình luận gia Nguyễn Đạt Thịnh của báo Viễn Đông khẳng định ông Võ Đại Tôn xứng đáng là một vị anh hùng.

Nhưng qua cuộc tiếp xúc, ông chỉ nhận mình là người yêu nước, yêu quê hương và yêu đồng bào của mình. Chiến sĩ Võ Đại Tôn còn là một nhà thơ với bút hiệu Hoàng Phong Linh.

Sau đây là nội dung cuộc phỏng vấn của chúng tôi:

Viễn Đông: Từ Úc Châu xa xôi lần này bác Tôn qua Cali với mục đích gì?

Bác Võ Đại Tôn: Chúng ta đang ở thời điểm 42 năm lìa xa tổ quốc và gọi là ngày Quốc Hận tang thương của dân tộc thì trên cuộc hành trình đấu tranh chung cùng với cộng đồng khắp nơi từ 42 năm qua, ngoại trừ hơn mười mấy năm trong lao tù cộng sản, tôi vẫn tiếp tục đấu tranh không ngưng nghỉ. Hôm nay tôi có mặt tại California để xin phép được đồng hành cùng tất cả quý vị đồng hương còn nghĩ đến Tổ Quốc để tham dự ngày Quốc Hận 42 năm lìa xa quê hương, và thứ hai để được tham dự ngày Tưởng Niệm Đức Thánh Trần, đặc biệt là lễ khai mạc đại lộ Trần Hưng Đạo ở đây, cũng như tôi sẽ đi một vài tiểu bang nếu như sức khỏe còn cho

phép để tham dự những cuộc hỗ trợ biểu tình ở trong nước, gọi là hải ngoại và quốc nội đồng hành, cùng vùng dậy thoát qua sự sợ hãi của cộng sản để lấy lại quyền sống con người. Đó là mục đích chuyển đi của tôi.

VĐ: Xin bác cho biết tinh thần tranh đấu chống cộng của đồng bào ta tại Úc lúc này ra sao?

Bác VĐ Tôn: Bên Úc hoặc bên Hoa Kỳ hoặc bên Âu Châu, nơi nào tôi đã đi để đấu tranh chung, tôi đều nhận thấy tinh thần chống cộng của chúng ta nó có hai phương diện. Thứ nhất là những người còn tiếp tục kiên trì đấu tranh thì không bao giờ bỏ cuộc, và xây dựng được một cộng đồng lớn mạnh là một tiền đồn và là một thành trì để ngăn chặn sự xâm nhập của cộng sản. Như anh đã biết, nơi nào có sự hiện diện của người Việt tỵ nạn thì người cộng sản không có một cơ hội nào có thể giương cao cái ngọn cờ đỏ đẫm máu của chế độ cộng sản. Đó là tinh thần mà chúng ta còn đang tiếp tục giữ vững.

Riêng Cộng Đồng tại Úc Châu thì chúng tôi có hệ thống từ trên xuống dưới là một Cộng Đồng Liên Bang, rồi sau đó là Cộng Đồng Tiểu Bang có một đường lối duy nhất cho nên rất may mắn là chúng tôi không có chia rẽ ra nhiều cộng đồng khác nhau. Chúng tôi chỉ quy về một mối nên bất cứ một hoạt động nào chung, chúng tôi đều bắt tay làm việc cho mục đích chung nên có thể nói chân tình rằng, Cộng Đồng Úc Châu mà tôi đang sinh sống vẫn giữ được tinh thần chống cộng mạnh mẽ.

Còn về những thành phần thay đổi lập trường, nghe theo lời dụ ngọt của cộng sản, hoặc vì vấn đề hoàn cảnh, vì tâm lý cá nhân đã thay đổi đường hướng thì chúng cũng không có cách gì làm lũng đoạn tinh thần đấu tranh của chúng tôi.

VĐ: Thưa bác, những thành phần như bác vừa nói, có nhiều không và họ công khai hoạt động hay chỉ lén lút ?

Bác VĐ Tôn: Về thành phần những người thay đổi lập trường, thay đổi tâm lý, thay đổi tư tưởng thì họ chỉ âm thầm trong bóng tối chứ không dám công khai, và hiện nay họ đang sử dụng một cái mặt trận mà chúng ta có thể thấy khắp thế giới là mặt trận Internet để rồi dùng những cái nick ma, nick quỷ vô danh nào đó để đánh phá cá nhân sinh hoạt đấu tranh, và chống phá cộng đồng, chống phá tinh thần của cộng đồng chúng ta trên khắp thế giới.

Nhưng chúng tôi, những người đã liên tục đấu tranh coi như lẽ đương nhiên, nhưng không cách gì chúng có thể làm lũng đoạn được tinh thần đấu tranh của chúng tôi; vì chúng tôi đấu tranh không phải vì hận thù, chúng tôi đấu tranh không phải tranh giành quyền lực, hư danh, tiền bạc hay bất cứ cái gì, mà chúng tôi đấu tranh vì cái lương tâm của một người còn nghĩ đến cội nguồn của dân tộc.

VĐ: Trước đây trong một bài thơ, bác có viết “Tôi không sợ kẻ thù trước mặt mà ngại tình chiến hữu sau lưng.” Tình trạng này có còn tiếp tục hay đã chấm dứt, thưa bác?

Bác VĐ Tôn: Thú thật với anh, nhiều khi tôi cũng cảm thấy rất là cô đơn trên hành trình 42 năm vừa qua, và cái tuổi đời của tôi giờ này đang là cuối đời, tôi cảm thấy cuộc hành trình của chúng ta có nhiều sự trở ngại, vì thứ nhất, chúng ta không có chính quyền, thứ hai chúng ta không có quân đội, thứ ba, chúng ta không có ngân sách, thứ tư, chúng ta không có nhân sự thì thời gian 42 năm qua nó cũng đã khá

dài để thấy rõ được lòng người, nên trong bài thơ “Hành Trình Trở Về Quê Hương” của tôi năm 1980 từ hải ngoại trở về để tham gia kháng chiến phục quốc, trong lao tù tôi đã viết một bản trường ca về hành trình cứu nước đóng góp chung vào cuộc tranh đấu của dân tộc, trong đó có câu anh đã nhớ và nhắc lại thì tôi hết sức cảm kích.

Hai câu thơ đó, ngụ ý của tôi là trong lao tù, không có ánh sáng, bị tra tấn tôi nghĩ rằng đối với kẻ thù tôi không sợ, chấp nhận cái chết nên tôi mới lừa bọn cộng sản để chúng mở cuộc họp báo. Tôi chấp nhận cái chết, tôi chấp nhận từ biệt gia đình, chấp nhận từ bỏ cuộc sống của tôi ở hải ngoại, nhưng trên con đường trở về Việt Nam của chúng tôi, chúng tôi nghe được nhiều cái tin tức mà người ta châm biếm, người ta phỉ báng, người ta nhục mạ cho nên những lời xuyên tạc đó tuy không đánh thẳng vào hành trình của chúng tôi để làm chúng tôi bỏ cuộc, nhưng nó cũng tạo thêm những viên đạn bắn vào những người kháng chiến phục quốc, và tôi không dùng cái chữ sợ mà dùng chữ “ngại.”

Cái ngại ngùng đó giúp cho chúng ta nhìn rõ ai là bạn, ai là thù, ai là những người bỏ cuộc? Cho đến giờ phút này, sau 42 năm tôi vẫn còn nhận ra những viên đạn đó đánh lén vào lưng những người đấu tranh nói chung chứ không phải riêng cá nhân tôi. Họ cố gắng làm thế nào để cho chúng ta phải bỏ cuộc. Thứ nhất là người ta muốn đánh phá cái niềm tin chung của cả cộng đồng nhưng tôi nghĩ không cách gì họ có thể đập đổ được cái tinh thần đấu tranh chung của cả một tập thể, trong đó có Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia của chúng ta.

Viễn Đông: Với kinh nghiệm từng trải của một người tranh đấu cho tự do, dân chủ và nhân quyền, và với hiện tình đất nước hiện nay, bác có nghĩ rằng chế độ cộng sản đang cai trị đất nước Việt Nam đang đi dần đến chỗ sụp đổ?

Bác VD. Tôn: Có nhiều người cũng hỏi tôi câu như anh vừa hỏi. Ngày hôm qua khi đến đây tôi có gặp một đồng hương, ông ta hỏi, “Ông Tôn à, chừng nào thì cộng sản sụp đổ?” Tôi nói, trước khi tôi trả lời ông, tôi xin hỏi lại một câu, “Ông qua Hoa Kỳ này bao nhiêu năm rồi?” Ông ta trả lời cho tôi biết ông ta qua Mỹ 38 năm. Tôi hỏi, “Trong 38 năm đó ông làm cái gì?” Ông trả lời, “38 năm qua tôi làm hai ba job, tôi mua nhà, tôi nuôi con, giờ phút này con tôi có đưa làm bác sĩ, đưa là kỹ sư, bây giờ tôi về hưu, đi du lịch, lâu lâu tôi cũng về Việt Nam chơi.” Tôi nói với ông ta, “Dạ thưa ông, 38 năm ông làm những việc như vậy thì nếu như tất cả mọi người đều như ông thì cộng sản sẽ còn tiếp tục thống trị trên quê hương Việt Nam của chúng ta hàng trăm năm nữa.”

Chiến sĩ Võ Đại Tôn (bên trái) và ông Hứa Trung Lập tại tòa soạn báo Viễn Đông. Ông Lập được bác Tôn coi như người em ruột thịt. (Thanh Phong/ Viễn Đông)

Cho nên tôi xin thưa với anh một câu hết sức là chân tình, chúng ta không phải là ngồi trong phòng lạnh, chúng ta không phải ngồi trước bàn computer để chờ thời sự vùng dậy rồi chúng ta đặt sự hy vọng, mà chúng ta phải đóng góp công sức vào. Lúc này có những thời sự rất sôi động như các cuộc biểu tình đang bùng lên ở trong nước, dân oan khiếu kiện cho đến người đấu tranh đòi dân chủ, cho những người bị lao tù, và đặc biệt có nhiều người đã thoát ra khỏi sự sợ hãi chế độ đã cai trị bốn mươi hai năm tại miền Nam và mấy chục năm tại miền Bắc.

Hiện nay các cơ quan truyền thông như báo Viễn Đông đã thông tin cho thế hệ thanh niên thấy rõ cái mặt thật của chế độ cộng sản, và thấy rõ cái mặt thật của nước Việt Nam dưới sự cai trị của chế độ cộng sản như thế nào so với bàn cờ thế giới và với những quốc gia yêu chuộng tự do dân chủ nó khác nhau như thế nào. Với những cuộc biểu tình tự phát đang bùng lên, tôi cho rằng đó là những ngọn lửa đang nhúm lên và chúng ta cần phải tiếp thêm lửa cho cả một dân tộc vùng lên đòi quyền sống con người, vùng lên thoát ra khỏi cái chế độ cộng sản chứ không phải vùng lên xây dựng một sự hận thù, chém giết lẫn nhau để rồi dân tộc càng ngày càng đi vào chỗ diệt vong, càng ngày càng bị Trung Cộng lấn chiếm do chế độ hiện nay đang hiển.

VĐ: Theo bác, cuộc đấu tranh của người Việt hải ngoại, trong đó có bác và cả những người đấu tranh trong nước đã đến thời điểm chín mùi chưa, và nếu đã đến, chúng ta phải làm gì?

Bác VĐ. Tôn: Chúng ta đấu tranh trên phương diện chính trị với một tinh thần cách mạng, và khi nói đến cách mạng thì cần phải hy sinh. Không phải tôi ngồi đây với anh trong cái phòng này kêu gọi những người khác hy sinh mà bản thân mình không có hy sinh, nhưng không có cuộc cách mạng nào thành công mà không có sự hy sinh.

Cho nên khi chúng ta thấy một vài cái mẩu tin là một, hai chục tên công an bị dân tằm xăng định đốt hay có những người hy sinh mà chúng ta tưởng đó là sự thành công, sự chín mùi, mà toàn diện phải vùng dậy đóng góp vào sự tranh đấu thì lúc đó mới thành công. Qua lịch sử dân tộc của chúng ta, không có cuộc cách mạng nào tự nhiên xảy ra đi đến thành công. Cuộc cách mạng đó có những người thiếu số chấp

nhận hy sinh bản thân rồi đốt lên ngọn lửa, những giọt máu hy sinh đầu tiên nó sẽ lan tràn ra, trở thành cái tinh thần bất khuất của cả một dân tộc, thành ra những thời sự đó không phải tôi ngồi đó rồi nghĩ, à, xong rồi!

Như vậy trong nước đã có vài tên cán bộ bị bắt, đã có nhiều cuộc biểu tình, chúng ta ngồi chờ thành công, một hai cuộc biểu tình, một vài tên công an bị dân bắt; đó là nhóm lên ngọn lửa và những ngọn lửa đó sẽ bùng phát lên một ngày rất gần đây. Tôi đấu tranh không phải là thầy bói, không phải ngồi đó rồi nói một hai năm nữa cộng sản sụp đổ, và tôi cũng không lạc quan tếu để nghĩ rằng, ôi thôi, xong rồi và ngồi chờ cộng sản sụp đổ mà tôi nghĩ rằng, mỗi một giây phút, mỗi ngày cũng như tôi vẫn thưa rằng, không phải đợi đến ngày 30 tháng Tư mới là ngày Quốc Hận, mà mỗi ngày trong dòng máu của chúng ta mang tiềm tàng cái hình bóng đau thương của cả dân tộc.

Thành ra tôi không thể trả lời anh một năm hay hai năm, nhưng tôi có thể nói rằng, đã có những nhóm lửa bùng lên thì sẽ thành cơn bão lửa nếu như mỗi người trong chúng ta tiếp lửa cho dân tộc mà mau hay chậm, gần hay xa do sự đóng góp của mỗi người chứ tôi không tiên đoán là bao giờ.

VĐ: Theo bác, chúng ta phải đóng góp phần mình vào cuộc đấu tranh chung, cụ thể là chúng ta phải làm gì?

Bác VD. Tôn: Tôi xin thưa một cách rất là chân tình, tôi không đứng trên bất cứ một cương vị nào để nhắc nhủ ai, tôi chỉ đứng trên cương vị là một người lính VNCH còn sót lại sau cuộc chiến tranh. Tôi đứng trên cương vị một người tù nhân chính trị từ hải ngoại về và bị sa cơ, bị giam cầm hơn 10 năm, và tôi đứng trên cương vị một người công dân kính yêu tổ quốc một cách chân chính. Tôi chỉ xin thưa và xin chia sẻ rằng, mỗi người trong chúng ta tự xét lại cái cuộc sống của mình, cuộc đời lưu vong của chúng ta ở dưới một hoàn cảnh tương đối được tự do, tương đối được hạnh phúc, tương đối được sung túc, nhưng chúng ta cần chia sẻ những sự sung túc, những sự tự do, sự hạnh phúc đó cho những người thiếu may mắn tại quê nhà. Nếu như theo dõi tin tức, không phải chúng ta chỉ nghe thấy những tên cán bộ làm giàu được nhờ tham nhũng, vợ vét, không phải chúng ta thấy những khách sạn bốn, năm sao mọc lên, mà chúng ta phải nghe những tiếng khóc của trẻ em từ trong làng không có trường để đi học, tiếng khóc của các anh em thương phế binh, tiếng khóc của những gia đình bị cướp nhà, cướp đất, những điều đó nó thúc giục chúng ta không phải sống cho riêng mình, mà phải sống làm người biết chia sẻ những khổ đau của người khác để chúng ta hãnh diện chúng ta là người Việt Nam, không phải sống lưu vong để chết ở đây hay tại Âu Châu, Úc Châu, mà người Việt Nam chết trong lòng của dân tộc.

Đó là cái điều tôi mong ước. Cũng như cuộc đời của tôi đang ở buổi hoàng hôn mà những vết thương cộng sản tra tấn vẫn còn, tôi chỉ mong được nhắm mắt, và trước khi nhắm mắt tôi xin thưa với Mẹ Việt Nam rằng, chúng con đã đóng góp cả cuộc đời cho sự tồn vong của dân tộc, trong cái sự đóng góp nhỏ nhoi, tầm thường của chúng con nhưng đó là vinh dự của một người Việt Nam.

VĐ: Được biết, ngoài những văn thơ dưới bút hiệu Hoàng Phong Linh, bác còn viết sách. Xin cho biết những tác phẩm bác đã xuất bản?

Bác VD. Tôn: Cám ơn anh đã nhắc đến những đóng góp nhỏ nhoi của tôi trong văn học nghệ thuật, và anh cũng đã đọc qua những bài thơ viết về quê hương của tôi, cái nguồn cảm hứng của tôi không phải là nguồn tư tình riêng của bản thân, ngồi ca tụng những cái má đỏ, môi hồng của một cái mối tình riêng tư, mà cái mối tình tôi đặt trên phương diện văn học là để gửi tất cả những tâm tư của mình về quê hương

Việt Nam, và cũng để cầu nguyện Mẹ Việt Nam suốt đời cho con được làm một người con đúng nghĩa của Mẹ.

Về vấn đề văn thì tôi đã xuất bản nhiều sách. Đặc biệt về cuốn hồi ký “Tám Máu Đen” ngay sau khi ra tù tôi đã xuất bản ngay lập tức để viết lại cuộc hành trình trở về Việt Nam năm 1980 xuyên qua rừng sâu Hạ Lào để trở về biên thùy Việt Nam, và trong đó có hơn 10 năm trong lao tù cộng sản, và trong đó có việc tôi lừa được bọn cộng sản để mở cuộc họp báo quốc tế vào ngày 13.7.1982, và ngay cả ông Bùi Tín hiện đang sống ở Pháp cũng đã biết được cái điều đó. Điểm thứ hai là tôi đã viết cuốn “Tổ Quốc Hành Trình 30 Năm” để đánh dấu thời điểm 30 năm hình bóng của mỗi người chúng ta đi theo tổ quốc.

Tôi cũng viết cuốn hồi ký “Thơ & Chiến Tranh,” đó là cái tuổi thơ của người Việt Nam chúng ta trong chiến tranh chống Pháp rồi chiến tranh chống Cộng, từ đó chúng ta thấy tuổi thơ Việt Nam của chúng ta và đặc biệt cá nhân của tôi không thấy tương lai trong cuộc chiến tranh do người cộng sản đã tạo ra, và người cộng sản đã cướp cái quyền sinh sống của chúng ta khi vùng dậy chống lại thực dân để rồi tạo thành cái chế độ bạo tàn như hiện nay. Cuối cuốn sách đó tôi đã thừa rằng, hiện nay tuổi trẻ và luôn cả tuổi già của anh em chúng ta đang tiếp tục cuộc đấu tranh không phải vì hận thù, không phải để chém giết lẫn nhau, mà kêu gọi tinh thần nhân bản của dân tộc, ta hãy tha thứ và kêu gọi những người cộng sản hãy thức tỉnh chút lương tâm nào còn sót lại trong lòng của họ để thấy rằng sự chém giết của họ từ cái cách ruộng đất, từ vấn đề xét lại chống đảng, từ vấn đề nhân văn giai phẩm, tất cả những điều đó chỉ phục vụ cho đảng mà thôi chứ không có phục vụ cho dân tộc, thành ra tôi muốn nói lên một cái đường lối đấu tranh nhân bản và dân tộc chứ không phải đấu tranh hận thù, chém giết.

Tôi đã xuất bản những cuốn sách như vậy trong thời gian bên cạnh con đường hành trình đấu tranh với cộng sản hiện nay, và tôi xin nhắc lại với anh, lập trường của anh em chúng tôi tức là Liên Minh Quang Phục Việt Nam, chúng tôi kết hợp lòng người và để quang phục quê hương, và khi kết hợp lòng người là chúng tôi xin đứng vào hàng ngũ những người yêu nước thật sự chân chính chứ không phải yêu đảng như người cộng sản. Thứ hai, giải trừ cộng sản là giải trừ cái chế độ cộng sản đã du nhập từ Liên Xô, từ Trung Cộng vào quê hương Việt Nam chứ không phải giải trừ cộng sản là giải trừ tất cả những người đi theo cái chế độ đó. Thứ ba là chúng ta đóng góp vào sự quang phục quê hương để lấy lại cái nghĩa làm người và cái cuộc sống nhân đạo, nhân bản của dân tộc Việt Nam.

VĐ: Xin chân thành cảm ơn bác đã dành cho Viễn Đông cuộc phỏng vấn này ngay sau khi bác vừa từ Úc Châu đến Nam California.

Bác VĐ. Tôn: Chúng tôi xin cảm ơn Ban Giám Đốc và anh chị em nhật báo Viễn Đông. Qua bài phỏng vấn này, xin cho tôi gửi lời thăm tất cả đồng hương chúng ta tại miền Nam California.

Nguồn: <http://viendongdaily.com/phong-van-chien-si-vo-dai-ton-tu-uc-chau-qua-nam-california-ky-2-eQhEsinb.html>

www.vietnamvanhien.net